

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2019. április 14.
(vasárnap)**

Horváth Géza

A MIATYÁNK IV. – LEGYEN MEG A TE AKARATOD

Énekek: 65,1; 392; 434

Alapige: Mt 6,10b

Imádkozzunk!

Édesatyánk, köszönjük azt a lehetőséget, hogy Téged dicsőíthetünk, akinek örök terved van a világgal, az emberrel, aki azt akarod, hogy megtérjünk és éljünk, és bővölködjünk. Köszönjük Neked, Urunk, hogy „Az egyháznak a Jézus a fundamentoma, a szent Igére épült fel lelki temploma” – ahogy Ő ígérte: ezen a kősziklán építem fel az én egyházamat, amin a pokol kapui sem fognak diadalmaskodni. Bocsásd meg kicsinyhitűségünket, félelmeinket, amikor azt látjuk, vagy azt gondoljuk, hogy az egyházon lehet diadalmaskodni, hogy elveszhetünk. Amikor mi is úgy kiáltunk, mint a tanítványok: nem bánod, ha elveszünk is? Hogy alhatsz mélyen? És nem tudjuk, hogy nem sülyedhet el a hajó, ha rajta az ég, föld s tenger Mestere pihen. Köszönjük, Úr Jézus, hogy Te vagy a mi oltalmunk és erősségük, hogy erősen tartod a Te gyermekeidet a kezekben, és onnan senki ki nem ragadhatja őket.

Hálás a szívünk, Urunk, hogy most is egybegyűjtöttél bennünket Neved imádsására és magasztalására. Köszönjük, hogy a következő istentiszteleten negyvenen tehetnek hitvallást és fogadalmat, hogy Téged ismernek, és egy vágyuk van, hogy még jobban megismerjenek, kövessenek és szolgáljanak Téged. Urunk, kérünk, majd vedd kedvesen ezt az odaszánást, és könyörülj a testvéreken, akik konfirmálnak, akiket megkeresztelünk. Urunk, kérünk, hogy ma is tedd meg a csodát, amit az apostolok idejében, hogy növeled a gyülekezetet az üdvözülők seregével, akik vallják, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére, és hogy nincs üdvösség senki másban, és nem is adatott az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk.

Taníts bennünket rendeléseidre, útjaidra; mutasd meg azokat nekünk. Növeled a mi hitünket; táplálj minket hozzánk illő eledellel, élő igéddel, Urunk, most is.

Ámen.

Igehirdetés

Isten ígéjét hallgassuk meg a Máté írása szerinti evangélium 6. fejezetének 10. verse második feléből, ahol így van megírva Isten ígéje: „...*legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is.*”

Kedves testvérek, bizonyára már mindenki tudja a jelenlévők közül, hogy néhány vasárnapal ezelőtt megkezdtük a Miatyánk, az úri imádság magyarázatát. Szeletenként vesszük, és láthatjuk, hogy a Miatyánk, az Isten gyermekeinek imádsága, kiváltsága, hogy Istent így szólíthatjuk meg, mert Jézus Krisztus megváltó kegyelme folytán Atyánkká lett és felhatalmazott bennünket erre az Isten Lelke, hogy így szólíthatjuk meg: Abba, vagyis Atya. Láttuk azt is, hogy Isten neve szent: „szenteltessék meg a te neved”. Aztán szó volt arról, hogy „jöjjön el a te országod”, és ma szeretném azzal folytatni, ami a következő kérdés, hogy „legyen meg a te akaratod.”

Azt mondta valaki: az első kérdés, hogy „szenteltessék meg a te neved”, a legfenségesebb; a második, hogy „jöjjön el a te országod”, az a legnagyobb – ha lehet így mondani; a harmadik, hogy „legyen meg a te akaratod”, az meg a legnehezebb. Tudniillik, a „legyen meg a te akaratod”, az a mi magunk akaratának a háttérbe szorítását, az önmagunk megtagadását jelenti, az Isten előtt való alázatot és a Neki való engedelmisséget feltételezi. „Legyen meg a te akaratod” – ebben a kérdésben is egy nagy értesülést kapunk a mennyből, hiszen nemcsak úgy szól ez a kérdés, hogy „legyen meg a te akaratod”, hanem Jézus hozzáteszi: ahogy a mennyben, úgy itt a földön is. Ezért a mennyről is kapunk értesülést, hogy tudniillik, a mennyben az Isten akarata valósul meg a mennyei lények, az angyalok és a már ott lévő üdvözültek serege által. Erről a Bibliában több helyen olvashatunk, hogy mit tesznek az angyalok, hogyan dicsérik, hogyan magasztalják az üdvözültek a Bárányt, aki méltó, hogy vegyen dicsőséget, tisztességet, erőt, hatalmat és áldást. A mennyben érvényesül maradéktalanul Isten akarata, és híradást kapunk a földre nézve, hogy egyszer majd itt a földön is, amikor eljön az Isten országa, akkor az új teremtés csodájában az Isten akarata fog érvényesülni, amikor maradéktalanul végrehajtjuk azt, amit Ő elrendelt.

Ez a kérdés, hogy „legyen meg a te akaratod”, az Úr Jézus Krisztus életébe került! Tehát itt kapcsolódik ez a kérdés a mi megváltásunkhoz, mert ahhoz, hogy ez a kérdés megvalósuljon, hogy az Isten akarata teljességre jusson, ahhoz Jézus Krisztusnak el kellett jönnie. Az Isten ígéje tanúsága szerint Jézus Krisztusnak azt kellett mondania, hogy „itt vagyok, hogy cselekedjem a te akaratodat.” Ez a kérdés elénk állítja az engedelmes Fiút, az engedelmes Jézus Krisztust, aki az Isten örök tanácsvégzésében vállalta azt, hogy testet fog öltetni, szenvedni fog és életét adja váltságul sokakért. Ez tehát nem is az Isten akaratát adja elénk, tárja elénk először, hanem Jézus Krisztus dicsőséges személyét tárja fel nekünk, mert ez Neki az életébe került. A Gecsemáné kertben is úgy imádkozik a mi Urunk, hogy „ha lehetséges, múljék el ez a keserű pohár, de ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem ahogy te”.

Éppen ezért, testvérek, mivel Jézus belehalt ennek a kérdésnek az igazságába és valóságába, ez tanítson bennünket arra, hogy nekünk is illene belehalni ebbe a kérdésbe! Kinek kellene belehalnia ebbe? A mi óemberünknek. Ez nem lehetetlen

küldetés, ez nem lehetetlen vállalkozás, mert az apostol is azt mondja: „Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus.” Amikor Pál apostol szembesült az Isten akaratával, és el tudta mondani, hogy „legyen meg a te akaratod”, ő ebbe ott a damaszkuszi úton belehalt. Minden származásával, tudásával, minden törvényismeretével, minden buzgóságával és minden valóságával együtt belehalt az apostol, és aki ezt komolyan imádkozza, annak szintén bele kell halnia ebbe!

Visszaemlékeztem az életem nagy dolgaira és eseményeire, hogy nekem is hányszor kellett belehalni ebbe a kérésbe, hogy „legyen meg a te akaratod”, hiszen ha valaki az Isten akaratát akarja cselekedni, akkor mindig ezzel fog szembesülni. Miért? Azért, mert a bűneset miatt a mi akaratunk mindig ellenkezik az Isten akaratával. Az ember hit nélkül és Isten nélkül csak azt tudja mondani, hogy „legyen meg az én akaratom”, és úgy lesz, ahogy én akarom! Akiknek vannak gyermekeik, azok tudják, hogy a kisgyermekkortől kezdve nagyon sokszor szembesülünk azzal, amikor a gyermekeink azt gondolják, hogy ők tudják, mi az élet! Mi is ilyenek voltunk a szüleinkkel szemben, mikor gyermekek voltunk, mindig azt mondtuk: ó, hát ők maradiak! Ó, hát ők nem tudják már, hogy mi az élet! Majd mi tudjuk! Aztán mindig ráfizettünk erre, mindig zsákutcába jutottunk! Jó lett volna hallgatni arra az akaratra, amely szeretetből fakadt! De az ember ilyen Istennel szemben! Amikor Isten azt akarja, hogy egy fának a gyümölcséből ne egyetek, akkor az embernek csak az az egy fa kell, és onnantól kezdve az egész Szentírásban azt olvassuk: mindig az én akaratom.

Ismeritek azt az éneket, a Csillag, csillag énekeskönyvben is benne van és a 157. számú Hallelujah ének, amely így kezdődik: „Ó, hogy volt idő, mikor még Éltem csak magamnak én.” Ennek négy versszaka van, és az elsőben azt írja az énekíró: „Semmit Te, mindent csak én!” Aztán beszél vele az Úr, hall igéket, elkezd lágyulni a szív, és azt mondja: „most már van, mit Te, de többet én!” Aztán tovább beszél vele az Úr, és eljut odáig, hogy most már „Többet Te, keveset én!” A negyedik versszak arról szól, mikor eljutott oda az ének szerzője, hogy azt mondja: most már „Mindent csak Te, semmit én!”

Ez a mai ige szembesítsen azzal, hogy belehalt-e a te szíved abba, hogy „legyen meg a te akaratod”? Vajon belehaltak-e a vágyaid abba, hogy „legyen meg a te akaratod”? A héten beszélgettem valakivel, aki megkérdezte, hogyan lettem lelkipásztor. Az akartam-e mindig lenni? Mondtam: dehogy akartam! Most meg 31 év után már főleg nem akarnám, ha előlről kezdeném! Tehát ne úgy legyen, ahogy én akarom! Bele kell halnia annak az akaratnak, amely eldönti, hogy ő mi szeretne lenni! Azért, hogy most itt vagyok a szószéken, abba is bele kellett haljak, mert kilenc évvel ezelőtt azt mondtam: Uram, nem tudnál inkább otthon megölni engem? El kell ahhoz jöjjek? Azt mondta: el. Amikor Isten azt mondja: az Én akaratom meg kell, hogy valósuljon, és ennek az ember ellenáll, mert azt mondja: majd én tudom, hogy mit akarok! Akkor bele kell halnia abba, hogy „legyen meg a te akaratod”!

Ó, micsoda alázat kell ehhez, testvérek! Micsoda Isten előtti meghajlás, micsoda szeretet kell ehhez, hogy „legyen meg a te akaratod”, mert annak akaratát cselekedjük igazán, akit szeretünk! Ha szeretsz valakit, az nem tud olyat kérni,

amit ne teljesítenél. Figyeld meg, ha jön az unokád, és azt mondja, hogy „mama süsd meg ezt a süteményt vagy főzd meg azt az ételt, amit nagyon szeretek”, akkor akármilyen fáradt vagy, nekikezdesz megsütni, mert szereted! Aki az Urat szereti, az szeretetből tudja mondani, hogy „legyen meg a te akaratod!”

Mit mond a Biblia az Isten akaratáról? Temérdek ígét találtam arra nézve, hogy mi az Isten akarata, de Istennek csak kétféle akarata van. Az egyiket úgy hívjuk a Bibliából, hogy „Isten titkos akarata”, a másikat meg úgy hívjuk, hogy az „Isten kijelentett akarata”. Ézsaiás beszél arról a könyvében – több helyen is olvassuk, de ott különösen ragyog –, hogy van Istennek egy titkos akarata, amelyet a világ életében, az időben végbe fog vinni, és van Istennek egy kijelentett akarata, amelyen keresztül a te életedet, meg az enyémet kézbe akarja venni. Vezetni, tanácsolni és igazgatni akar bennünket. Amikor azt imádkozzuk, hogy „legyen meg a te akaratod”, akkor mind a kettőre gondolunk, hogy az az akarat, amit Isten eldöntött az Ő úgynevezett örök tanácsvégzésében, abban a bizonyos „paktum salutisban” végbe menjen. Amiben benne volt karácsony; amiben benne volt nagypéntek; amiben benne volt húsvét; amiben benne volt a mennybemenetel; és amiben benne lesz Jézus Krisztus visszajövele, amelynek sem a napját, sem az óráját nem tudjuk, és amely akár tetszik, akár nem ennek a világnak, nem hívőnek vagy hitetlennek, ez végbe fog menni!

Aztán van Istennek egy kijelentett akarata, amellyel Ő naponként akarja a mi életünket vezetni, tanácsolni és igazgatni. Erről az akaratról azt mondja a Rm 12,1, hogy ez jó, kedves és tökéletes akarat. Tehát ez, hogy „legyen meg a te akaratod”, azt is jelenti, hogy „Uram, én ebben nem kételkedem”, mint ahogy a 272. dicséretünk mondja: „Mind jó, amit Isten tészén, Szent az ő akaratja. Ő én vélem is úgy tégyen, mint kedve néki tartja.” Mert az Isten akarata az jó, kedves és tökéletes akarat. Tehát az, hogy „legyen meg a te akaratod” azt jelenti, hogy én nem kételkedem benne még akkor sem, hogyha a könnyem folyik, és még akkor sem, hogyha mások megkérdezik: te, hát ilyen Istened van? – mert néznek arra a Jézusra, akinek a Gecsemáné kertjében jutott az a rettenetes szenvedés, ami az Isten akarata volt.

Amikor Isten valakit megkeresett és megtalált, annak az első kérdése, hogy „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?” Tudjuk ezt például Pál újjászületése vagy a Filippi börtönőr történetéből. Az új élet első kérdése mindig az, hogy „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?” Annak, aki valóban megtagadja magát, és úgy követi az Urat, annak ez kell, hogy legyen az első kérése, hogy most már innentől kezdve alá akarom rendelni magam ennek az akaratnak. Most már ne úgy legyen, ahogy én akarom! Saul-Pál nagyon is tudta, hogy mit akar, nagyon tudatosan cselekedett, és ment Damaszkuszba összefogni és börtönbe vetni a hívőket, de most már megy a hívők közé bizonyosságot tenni, mert az az Isten akarata.

Isten akaratáról azt mondja a Biblia, hogy Istennek az emberrel két akarata van: az egyik az, hogy az ember megtérjen és éljen! Aztán a Thesszalónikabeliekhez írt levélben olvassuk: „Mert ez az Isten akarata, a ti szentté lételetek...”, hogy az az ember, aki az Övé, szent életet éljen, és menjen előre a megszentelődés útján amennyire csak lehetséges! Az 1Pt 4,2-ben Péter apostol az akkori hívőknek írja: „többé ne az emberek kívánságai, hanem az Isten akarata szerint éljete!”

Tehát nemcsak arról van szó, hogy nekem van egy akaratom az Istennel szemben, hanem arról is beszél a Biblia, hogy ez a bennünket körülölelő világ ránk erőlteti az akarátát és kísért, hogy „jőjj, engem jobban szeress!” Mert azt is szoktuk nézni, hogy mit akarnak a többiek, mit akarnak az emberek. Úgy szoktuk megfogalmazni, hogy „de majd mit szólnak hozzá”, mert az embert nem az érdekli, hogy Isten mit szól hozzá, hanem az, hogy majd az emberek mit fognak szólni, ha én elkezdek imádkozni; ha én elkezdek ígét olvasni; ha én elkezdek bizonyosságot tenni, akkor majd mit fognak hozzá szólni! De Isten mit szól hozzá, hogyha hallgatsz?

Milyen csodálatos, hogy „legyen meg a te akaratom”, mert onnantól kezdve, hogy az Úré leszek, abból is meglátszik, amit Jézus mond: az az én fitestvérem, nőtestvérem és anyám, aki cselekszi az Atya akarátát. Ezért „Nem minden, aki ezt mondja nékem: Uram! Uram! megy be a mennyek országába; hanem aki cselekszi az én mennyei Atyám akarátát.” Amióta kezünkben van a Biblia, onnan tudhatjuk meg, hogy mit akar Isten! Mióta kitöltetett a Szentlélek, azóta nekünk nincs kérdésünk, hogy vajon mit akarhat Isten; vajon honnan tudom meg az Ő akarátát! A Vele való áldott közösségben, a kijelentett ige tanításában, a Szentlélek vezetésében fedezd fel Isten akarátát! De ez kevés, ha nem teszed hozzá, hogy „legyen meg a te akaratom”!

Volt a családukban valaki, aki nagymamát mindig megkérdezte minden kérdésben, de soha nem a szerint cselekedett. Valószínűleg azért, mert ő már előre eldöntötte, úgy, mint a Jeremiás könyvében: odamennek Jeremiáshoz megkérdezni, hogy menjünk-e? Jeremiás azt mondja: ne menjetek, mert nem lesz rajta áldás! Aztán kiderült, hogy már régen összepakoltak, csak jó lett volna, ha Jeremiás is azt mondja: menjetek! Azért elmentek. Kevés, ha megértem az Isten akarátát! Azt mondja: aki cselekszi az én mennyei Atyám akarátát! Kevés az, hogy én tudom, mit akar Isten, hogyha nincs ott a szívemben az odaszánás és az engedelmesség! Amikor azt imádkozzuk, hogy „legyen meg a te akaratom”, akkor azt is kérjük: adj nekem engedelmes szívet! Adj nekem legyőzött szívet! Adj nekem alázatos szívet, Uram, hogy akkor meg is tegyem, ami a Te akaratom!

Hadd szóljak még arról, amit az ige második része mond: „amint a mennyben, úgy a földön is.” Tulajdonképpen mindenki azt mondja, aki a Miatyánkot magyarázta már, hogy ez mind a három kérésre vonatkozik úgy, ahogy a „Mi Atyánkat” is mind a három kérés elé oda tehetjük! Azt, hogy „Mi Atyánk (...) jöjjön el a te országod”; „Mi Atyánk (...) legyen meg a te akaratom”; és ezt, hogy „amint a mennyben” – tudniillik, az után is oda lehetne tenni, hogy „szenteltessék meg a te neved”, „amint a mennyben, úgy a földön is.” „Jöjjön el a te országod”, mint ahogy a mennyben ott van a te országod, úgy a földön is. Csak a harmadikhoz teszi oda Jézus, de nekünk mindegyik után oda kell értenünk, hogy „amint a mennyben, úgy a földön is”!

Miért teszi hozzá? Először is azért teszi hozzá az Úr Jézus, mert a földön kell, hogy elkezdődjön az Isten akarátának a cselekvése! Tehát, nehogy valaki arra várjon, hogy majd a mennyben fogjuk cselekedni az Isten akarátát, mert az nem fog odakerülni! Mint ahogy arra sem szabad várni, hogy ha majd meghalok, akkor lesz örök életem! Nem, mert az az örök élet, hogy megismerem Istent, és akit Ő elküldött, a Jézus Krisztust. Az örök életünk itt a földön kezdődik, és az Isten aka-

ratának a cselekvésére sem kell várnunk, hogy majd ott fogjuk tudni cselekedni az Isten akaratát, mert ha itt nem tudod, nem is jutsz oda! Mint ahogy a bűnbocsánat sem a halál után lesz, ahogy sokan gondolják, hogy majd halálunkban beimádkoznak a mennybe, és majd a pap megbocsátja ott a bűnünket az áldozattal, mert azt mondja az ige, hogy „az ember Fiának van hatalma e földön a bűnöket megbocsátani.” Itt kell kezdődnie a bűnbocsánatnak, és annak is, hogy „legyen meg a te akaratod”! Ezt itt kell, hogy gyakoroljuk! Ebben itt kell előrelépni és állandóan megerősödni!

Másodszor, ami miatt hozzáteszi Jézus, minden bizonnyal az, hogy a földön nem vagyunk más törvény és elvárás alatt, mint a mennyei seregek a mennyben. Miért? A Biblia igazsága azt mondja, hogy azért, mert Isten úgy teremtett minket, hogy az Ő akaratát végre tudtuk hajtani, vagyis szentségben és igazságban, saját képére és hasonlatosságára teremttünk. Az ember bűnbe esése nem azt jelentette, hogy Isten most akkor a mércét lejjebb teszi. A mérce ugyanaz maradt, mert hogyha Isten lejjebb tette volna a mércét a bűneset miatt, akkor annak lenne egy olyan üzenete, hogy a teremtésnél túl magasra tette. Isten nem téved, és Istennél nincs változás vagy változásnak árnyéka! Attól, hogy mi bűnbe estünk, az elvárás még ugyanaz maradt, csak a bűnös ember ezt önmaga nem képes teljesíteni. Ezért van szükség Jézus Krisztusra! Ezért van szükség arra, hogy „hívj segítségül engem (...) én megszabadítlak téged és te dicsőítesz engem”, mert Jézus Krisztus képes arra, hogy cselekedje az Isten akaratát! Ezért nekünk arra a Jézusra van szükségünk, aki képes és kész arra, hogy cselekedje az Isten akaratát, mert mi magunktól nem tudjuk. Tehát, ez a kérés megint Jézushoz visz. „Legyen meg a te akaratod” – Jézus nélkül ez lehetetlen! Jézus Krisztus nélkül nincs esélyünk, legfeljebb arra van módunk, hogy azt mondjuk: „Uram, Uram”, de az még nem megy be a mennyek országába, csak aki cselekszi! Tehát, nem vagyunk a földön más elvárás és más törvény alatt, mint a mennyben.

Harmadszor: ezzel odavonja a mennyre a tekintetünket a mi Urunk, hogy ahogy a mennyben megvalósul Isten akarata, itt a földön is örömmel tegyük az Isten akaratát! Az Ezékiel 9,11-ben van az az ige, amikor a gyolcsba öltözött férfi, akinek íróeszközök voltak az oldalán, ilyen jelentést tett: megtettem, amit parancsoltál! Cselekedhetünk-e úgy, mint a mennyei seregek, mint a mennyben lévők? Nem, de a mérce az lehet számukra, ha nem is érjük el azt a százalékot; de legalább minél többet! Amikor a gyerekek megírják január harmadik szombatján a felvételi papírokat magyarból, matematikából, akkor mindenkinek az a kérdése: hány pontod volt? Megvan, hogy mennyi lehetne, de annyi nincsen! Isten ezzel a kérdéssel tőled is megkérdezi, hogy neked hány pontod van, testvérem, az Isten akaratának cselekvésében? Te mennyit tudtál összeszedni? Te mit tudsz felmutatni? A tökéletest nem tudjuk, mert lehetetlen. Te mennyiben engedted neki? A mérce ez lehet tehát, hogy „legyen meg a te akaratod” – ez bennünket állásfoglalásra készít; bennünket megtérésre indít, mert mindig szégyennel kell oda állnunk: Uram, vagy nem kérdeztem, hogy mi a Te akaratod, vagy nem teljesítettem a Te akaratodat, vagy nem örömmel teljesítettem!

A Biblia szerint a mennyben örömmel teljesítik az Isten akaratát! A mennyben örömmel hajtják végre azt, amit Isten elrendelt, mi pedig lehet, hogy az Isten aka-

ratát éppen végrehajtjuk, de olyan kényszeredetten sokszor! Lehet, hogy úgy, mint a példázatbeli gyermek, akinek az atyja azt mondja: menjél fiam a szőlőmbe! Az egyik azt mondja: elmegyek, de aztán mégsem megy; a másik meg azt mondja: nem megyek, de aztán mégis elmegy. Mi az Atya akaratát? „Menjél a szőlőmbe!” Aki először ellenkezik, hogy „nem megyek”, aztán mégis valahogy ráveszi magát: jó, mégiscsak elmegyek! De a mennyben örömmel teljesítik az Isten akaratát!

Kiderül ebben a kérdésben, mennyire szeretem; mennyire hiszek Neki; mennyire munkálkodom az Ő dicsőségére; mert amelyik szolgálta az urának akaratát és nem a szerint cselekedett, az büntetést kap, és aki a szerint cselekedett, az meg azt fogja hallani, hogy „Jól vagyon jó és hű szolgám”! Tanuljuk meg, testvérek, az Isten akaratát keresni: mit akarsz Uram, hogy cselekedjem! Tanuljunk meg az ige kapcsán engedelmeskedni Neki, és tanuljunk meg gyönyörködni az Isten akaratában, mint ahogy a zsoltáríró gyönyörködik! Tegnap este szolgáltam a 119. Zsoltár néhány verséről, ahol a zsoltáros így mondja többször is: a törvényeidben – az akaratodban, most fordítsuk így – gyönyörködöm, és abban van az örömöm. Azért, mert az Isten akaratában lehet gyönyörködni!

Tehát, amikor imádkozzuk, hogy „legyen meg a te akaratod”, ilyenekre gondoljunk! Most is azt kérem, amit a múlt vasárnap: úgy imádkozzuk, hogy Jézus legyen a szemünk előtt, aki belehalt az Isten akaratának cselekvésébe! Lásd meg, hogy neked is bele kell halnod, és tudd elmondani, hogy „Vágyat, célt a múltnak adtam, Nincs már bennem vak remény, Mégis gazdag úr maradtam: Isten és a menny enyém.” Ne kényszerűség legyen előtted az Isten akaratának cselekvése, hanem öröm, hogy cselekedheted, mert ez az akarat jó, szent és tökéletes!

Amen.

Imádkozzunk!

Édesatyánk, köszönjük, hogy olyan Istenünk vagy, aki akaratodat kijelentetted: ami ránk tartozik, ami nekünk fontos, ami üdvösségünkre és örök életünkre nézve szükséges, azt megjelentetted nekünk. Bocsásd meg a mi emberi szívünk balgaságát, keménységét, hitetlenségét, amellyel abban az időben, amikor a világ folyása szerint éltünk és nem a Te akaratod szerint, akkor még a magunk akaratát cselekedtük. Meg is lett a következménye: hordoztuk vagy talán még ma is hordozzuk annak terheit!

Kérünk Téged, hogy új szívet adj nekünk, és új lelket adj belénk! Szülj újjá bennünket arra, hogy készek legyünk a Te akaratodat keresni; a Te akaratod előtt meghajolni; és a Te akaratodat teljesíteni. Ne kényszerű belenyugvással nyugtázzuk, hogy úgyis az lesz, amit Isten akar, hanem azzal a boldog örömmel, gyermeki bizalommal, hogy Isten irántunk való akaratát jó, hiszen már a betlehemi mezők felett is ezt zengték az angyalok, hogy Istennek jó akaratát van az ember felé, amikor elküldi az Ő fiát, Jézust. Köszönjük, hogy Őbenne teljesült és testesült meg a Te irántunk való legjobb szándékod és legjobb akaratod, hogy megtérjünk és éljünk. Hogy ne maradjunk a bűn útján, a halál állapotában elveszve, kárhózatban maradván, hanem miénk legyen az élet!

Taníts meg, Urunk, naponta meghalni önmagunk számára. Taníts meg megtagadni magunkat, akaratunkat és akaratosságunkat, csökönységünket. Fegy-

A MIATYÁNK IV. – LEGYEN MEG A TE AKARATOD

verezz le, és győz le bennünket, Úr Jézus Krisztus, királyok Királya és uraknak Ura, és kérünk, segíts, hogy Teáltalad és a Te segítségével tudjuk a mi Atyánk akaratát is teljesíteni!

Kérünk Téged, Urunk, hogy áldd meg a gyülekezetet. Áldd meg, kérünk, a betegeinket. Áldd meg a gyászolókat, akik a héten temettek. Kérünk Téged, Urunk, hogy áldd meg a nyomorúságban, kétségek közt levő testvéreinket, mutasd meg fiataloknak és mindenkinek a Te akaratodat, hogy ne a saját eszük, kívánságaik szerint járjanak, éljenek és döntsenek, hanem csendesedjenek el, és lássák meg, hogy mi a Te akaratod, amire odaszánhatják magukat.

Kérünk Téged, áldd meg az előttünk levő ünnepeket. Készíts arra lelkileg bennünket, és engedd, hogy úgy nézzünk majd kereszthalálodra és feltámadásodra, amely nagy jót szerzett nekünk.

Ámen.

434. ének

Drese A., Darmstadt, 1698.

Ve- zess, Jé- zu-sunk, S vé- led in- du- lunk.
Küz- de- lem- re hív az é- let,
Hadd kö- ves-sünk ben- ne té- ged;
Fog- jad a ke- zünk, Míg meg- ér- ke- zünk.

2. Adj erős szívet, Hogy legyünk hívek. És, ha terhet kell viselnünk, Panaszt mégsem ejt a nyelvünk; Rögös bár útunk, Hozzád így jutunk.

3. Sebzett szívünk majd Mikor felsóhajt, Vagy, ha másért bánat éget, Adj türelmet, békességet, Reménytel teli Rád tekinteni.

4. Kísérd lépteink Éltünk végeig, És, ha roska- dozva járunk, Benned támaszt hadd találunk, Míg elfogy az út, S mennyben nyitsz kaput.

Zinzendorf M. L., 1700 – 1760.